

taller de creació

CONTES D'ESTIU

Daniel Ferrer i Isern (Figueres, 1979) té publicats tres llibres: *Els amics d'en Dalinet* (novel·la per a infants, 2004), *La terra de Lavínia* (diàlegs i epístoles literàries, 2009) i *Esperances* (poesia, 2010). L'autor ha especialitzat la seva activitat literària en la narrativa breu.

L'ombra

A bans de girar la maneta de la porta, s'eixugà una gota de suor del front. Se sentí sufocada, com si l'aparell d'aire condicionat hagués deixat de funcionar. Al carrer, tant a ple sol com a l'ombra, hi feia una calor asfixiant, ofegosa, inaguantable. Tancà els ulls i respirà profundament cap endins. Els obrí amb mandra i féu unes passes cap endavant. Al costat del moble-bar, a l'ombra d'una estanteria farcida de llibres, una fotografia del seu fill amb un birret de quatre aletes i amb toga negra. El va trobar a faltar, tant o més que les setmanes anteriors, buides, silencioses, sense ningú. Acaronà el marc amb el tou del dit índex i fixà la mirada sobre el seu rostre imberbe. «Tant de bo haguessis repetit curs —va pensar malhumorada—, malagraït, fill ingrát, que m'has deixat abandonada i sola. Cursos de doctorat, postgraus... bon mal de ventre et facin!». Féu un esgarip trencat i sentí una esgarripança. Es girà amb posat de despit, com si hagués desterrat perpètuament l'enfilall de records que la lligaven a ell.

A l'altra banda del menjador, a la tauleta Lluís XVI, el gerro de vidre de forma afuada custodiava la porta d'entrada. S'hi apropà arrossegant els peus, com si una altra onada de xafogor l'hagués assaltat per sorpresa. Llis de cap a peus, estilitzat, exageradament prim per

posar-hi un ram de flors, el gerro de vidre allargassava la seva ombra sobre el cobretaula blanc i les rajoles de marbre. «Fotut corcó, fleuma, —balbotejà iradament— ni amb aquest gerro no vas encertar-la. Vulgui Déu que descansis als inferns de cap per avall!».

Esguardà el gerro amb expressió de fàstic. Sentí l'impuls d'agafar-lo amb força i rebotre'l contra el terra, però va contenir-se. Com si hi veiés a través del vidre, recordà lúcidament el primer petó que s'havien fet, a la placeta del barri, en silenci, sota un vespre de boira. «T'agrada? L'he comprat per a tu, perquè t'estimo. T'estimo amb bogeria».

Una onada de repugnància li va recórrer el cos com si s'hagués enrampat d'improvís. Tancà els ulls altra vegada fent força amb les parpelles. Es notà les arrugues dels ulls. La sensació de vellesa li féu odiar cada instant del seu passat.

Sentí un mareig sobtat, com si el cap li rodés a marxes forçades. Es recolzà amb el cantell de la tauleta i inhalà tot l'aire de què fou capaç. Quan va veure'n-se, allargà la mà fins a l'interruptor del passadís. Amb els llums apagats, comprovà amb satisfacció que l'ombra del gerro s'havia esvanit.

Va recórrer novament la sala, d'una tirada, fins a la porta corredissa que donava a l'exterior. Les ca-

> **Il·lustracions: Joan Riera Calabús** (Torroella de Montgrí, 1985). Il·lustrador, dissenyador i llibreter a la llibreria El Cucut, va estudiar art gràfic a l'Escola Joso de Barcelona. És autor de diversos logotips empresarials i il·lustrador del conte «El duc Hug».

mes li pesaven i l'obligaven a fer tentines. Estigué temptada d'ajure's una estona al sofà, però girà la maneta cap avall i desplaçà el batent cap al centre.

Una bafarada de calor impertinent l'assaltà amb despit, tirànicament. Angoixada, sortí cap a fora. Es notà el pit humit, enganxós, absolutament moll de banda a banda. Es descordà els botons de dalt de la brusa i, aferrada a la barana, mirà cap a baix. El brunzit dels cotxes li arribava nítidament, ara l'un, ara l'altre, ara una motocicleta eixordadora, ara un camió espetegant. El ventilador de l'aire condicionat giravoltava embogit darrere les seves orelles i, a redós de la seva ombra botornosa, uns geranis soferts, assedegats, toleraven la sorollada monòtona.

Alçà la mirada cap al cel i no va veure-s'hi emmellada. Entre els núvols densos que anaven a la de-

riva, hàbilment, una esclatxa de sol desconsiderada il·luminà amb força la tarda.

Tornà la vista cap a baix. A la vorera, alguns viants trespaven esquivant els bancs i els arbres. De sobte, esglaiada, va veure's projectada en una ombra damunt de l'asfalt, estirada i planera com un matalàs. Observà la seva pròpia imatge travessada cínicament de banda a banda per desenes i desenes de vehicles, com si la foradessin amb una màquina perforadora. Tancà els ulls, s'omplí el pit d'aire i per primera vegada a la seva vida se sentí amb la llibertat de la reina Dido.

Els cotxes brunzien, les hèlices del ventilador següen girant frenèticament i la tarda va transcórrer lenta, dòcil, mansoia. Minut a minut, com totes les altres.

Daniel Ferrer i Isern